

Prima instanță: Jud. Chișinău, sediul Centru (jud. A. Arhip)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. N. Simciuc, I. Țurcan, E. Palanciuc)

Î N C H E I E R E

13 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător:

Dumitru Visternicean

Judecători:

Luiza Gafton, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Inspectoratul General al Poliției,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Radu Elena împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la recunoașterea ilegalității refuzului, obligarea achitării indemnizației pentru creșterea și îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției și menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 17 mai 2017,

c o n s t a t ă :

La 21 martie 2017, Radu Elena s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Inspectoratul General al Poliției privind recunoașterea ilegalității refuzului, obligarea achitării indemnizației pentru creșterea și îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că la data de xxxxx s-a căsătorit cu Radu Valentin, fapt ce se confirmă prin certificatul de căsătorie cu seria si numărul CS-V 1217508, eliberat de Oficiul Stării Civile Strășeni. La xxxxx s-a născut copilul comun xxxxx, fapt confirmat prin certificatul de naștere cu seria și numărul NA-VI 2461296, eliberat de Oficiul Stării Civile Râșcani, mun. Chișinău.

Menționează că nu este angajată în câmpul muncii și se află la întreținerea soțului, care la rândul său activează în bază de contract în cadrul Ministerului Afacerilor Interne din data de 30 octombrie 2009, în prezent deținând funcția de inspector inferior al

serviciului supraveghere tehnică și accidente rutiere al Secției securitate publică al Inspectoratului de Poliție Dubăsari al Inspectoratului General al Poliției.

Invocă că în temeiul art. 16 și art. 18 din Legea nr. 289 din 22 iulie 2004 privind indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale, s-a adresat cu cerere către Inspectoratul General al Poliției, solicitând calcularea și plata indemnizației lunare pentru creșterea și îngrijirea copilului pe parcursul a 3 ani de la naștere, în mărime de 30% din venitul mediu lunar realizat de soțul acesteia - Radu Valentin, pe parcursul ultimelor 12 luni până la nașterea copilului. Prin răspunsul nr.34/5-R-23/17 din 22 februarie 2017, recepționat la data de 25 februarie 2017, Inspectoratul General al Poliției a respins cererea prealabilă a reclamantei.

Consideră reclamanta că prin refuzul Inspectoratului General al Poliției se încalcă dreptul său de a beneficia de indemnizația pentru creșterea copilului, drept care este prevăzut de o serie de acte legislative și normative.

În drept, își întemeiază cererea de chemare în judecată în baza prevederilor art.47 al Constituției RM, art.5, 18, 27, 330-332 din Codul muncii, art.5, 34 al Legii cu privire la poliție, Legii nr.289-XV din 22 iulie 2004 și Legii contenciosului administrativ.

Solicită reclamanta recunoașterea ilegalității refuzului, obligarea achitării indemnizației pentru creșterea și îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani, în cuantum de 30% din venitul mediu lunar de 6 462, 09 lei realizat de soțul Radu Valentin și încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 6 000 de lei.

Prin hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 17 mai 2017, cererea de chemare în judecată depusă de Radu Elena a fost admisă parțial.

S-a recunoscut ilegal refuzul Inspectoratului General al Poliției nr. 34/5-R-23/17 din 22 februarie 2017 de achitare Elenei Radu a indemnizației pentru creșterea și îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani.

S-a obligat Inspectoratul General al Poliției să calculeze și să achite lunar Elenei Radu, indemnizația pentru îngrijirea și creșterea copilului Radu Robert, până la vârsta de 3 ani în cuantum de 30% din venitul mediu lunar realizat de către soțul Radu Valentin.

S-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul Elenei Radu suma de 1 000 de lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică.

În rest acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2017, a fost respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției și s-a menținut hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Centru din 17 mai 2017.

La 1 martie 2018, Inspectoratul General al Poliției a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2017, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă integral.

În motivarea recursului a indicat că la emiterea hotărârilor nu a fost aplicată legea care trebuia a fi aplicată și au fost interpretate eronat prevederile legale.

Consideră că instanțele au dat apreciere doar argumentelor expuse de către intimat, considerându-le întemeiate, însă nu au luat în considerație cele invocate de către recurent.

Menționează că instanța de apel greșit a interpretat tipul indemnizației solicitată de către intimata Radu Elena.

Prin referința depusă la data de 19 aprilie 2018, Radu Elena a solicitat ca recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției să fie considerat inadmisibil.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Având în vedere că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa părților la 18 ianuarie 2018 (f.d.76), cât și faptul că la materialele cauzei lipsesc careva probe ce ar demonstra momentul comunicării acesteia, recursul declarat la data de 1 martie 2018, se consideră depus în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Inspectoratul General al Poliției, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se

încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de Procedură Civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Dumitru Visternicean

Judecători

Luiza Gafton

Nicolae Craiu